

Prinsesse ENHJØRNING

TROLDENES DRONNING

Skrevet af Peter Gotthardt

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

*Enas far, kong Drot,
er taget langt bort.*

*Troldkvinden Skarntyde
er Enas værste fjende.*

*Ena er den
eneste enhjørning
i Storskoven.*

*Skovtrolden Kry
er Enas bedste ven.*

*Elveren Bregne
er Enas trofaste ridder.*

Storskoven strækker sig milevidt over bakker og dale. Her vokser så mange træer og buske, at ingen kan tælle dem. Nogle mener endda, at skoven når helt til verdens ende.

Skoven er hjemsted for tusindvis af dyr. Her er også stædige dværge og sarte alfer, kloge elvere, små og store trolde og mange andre væsner.

Men en giftig plet er dukket op et sted i Storskoven. Ingen ved, hvordan den er opstået. Den prøver at sprede død og fordærv omkring sig.

Enas far, kong Drot, er taget bort for at finde et middel mod det onde. Nu er det Enas opgave at passe på skovens væsner og forhindre, at ondska-ben tager magten.

Ena gik langsomt gennem skoven. En stille regn faldt på træernes kroner. Fra de våde blade dryppede det ned på enhjørningens hvide skind.

Hun løftede mulen og snusede ind. Luften var ren, og der duftede af friske grønne skud.

Det var godt, vi omsider fik regn, tænkte Ena. Det hele var blevet så tørt og vissent. Nu kommer der nyt og saftigt græs. Det bliver skønt. Jeg er træt af at gumle på de seje gule strå.

”Øv!” råbte en stemme et stykke borte. ”Regn er

det værste, jeg ved!” Det var troldepigen Kry, Enas bedste ven.

Hun kom løbende hen til Ena, så mudderet stænkede om hende.

”Synes du ikke også, det er surt med sådan et vejr?” spurgte Kry.

”Næ, vi trænger jo til regn,” svarede Ena.
”Planterne har godt af det.”

”Men det har jeg ikke,” jamrede Kry. ”Mit tøj er snart gennemblødt. Og se engang mit hår!”

Hendes grønne hår plejede at stritte til alle sider. Men nu sad det klistret til hovedet som en våd klump.

”Du tager ikke skade af lidt vand,” lo Ena.

I det samme tog regnen til. De stille dråber blev til en brusende byge. Vandet fossede ned mellem træerne. Det løb i strømme hen over den våde jord og gjorde den endnu mere pløret.

”Åh nej!” udbrød Ena. ”Det er jo et helt skybrud.”

Hun rystede sin manke, så dråberne fløj til alle sider.

Kry viste sine små, spidse tænder i et drillende grin.

”Jeg troede ellers, du elskede regn,” sagde hun.

”Ikke *så* meget,” sagde Ena. ”Der er nogle huler lige i nærheden. Der kan vi finde ly. Kom!”

Kry sprang op på hendes ryg. Så gik det i galop hen til en stor klippe, der rejste sig over træerne.

Klippen var gennemskåret af revner og sprækker. Et par af dem var så store, at de dannede rigtige huler. Det var dem, Ena tænkte på.

Men hulerne var skjult af buske og slyngplanter, der voksede langs klippens fod.

Ena og Kry gik og ledte, mens det øsede ned.

”Her er noget,” sagde Ena omsider.

Bag et tæppe af slyngplanter lå indgangen til en mørk hule.

”Endelig!” udbrød Kry og løb forrest ind i tørvejr.

”Nu kan det være nok!” råbte en vred stemme inde fra hulen. ”Kan vi ikke engang få lov at være i fred her?”

Et lille væsen kom farende og gik løs på Kry, så hun væltede omkuld. Hun tog straks kampen op med slag og spark.

”Hvad sker der?” udbrød Ena.

Med sit lange horn skubbede hun bladene til side.
Lyset faldt ind i hulen.

På jorden lå Kry i hidsigt slagsmål med to ellefolk. De var mindre end Kry, men de slog løs på hende af alle kræfter.

”Stop!” råbte Ena og trådte ind i hulen.

De to ellefolk rejste sig. Det var en dreng og en pige.

Drengen så forbavset på Kry og sagde: "Hvad? Du er jo ikke en af dem?"

"I er ikke rigtig kloge!" sagde Kry arrigt og børstede jord af sit tøj. "Vi gik bare herind for at komme væk fra regnen. Og så bliver vi overfaldet af sådan et par galninge!"

"Det må I undskylde," sagde pigen. "Vi så os ikke for. Vi var bange. Vi troede, de havde fundet os."

"Hvem?" spurgte Ena. "I må vist hellere fortælle mig, hvad der er sket."

Udenfor strømmede regnen stadig ned. Ena så spændt på de to ellefolk. Hvorfor mon de gemmer sig her? tænkte hun.

”Jeg hedder Hyld, og det er min ven Kvæde,” sagde ellepigen. ”Vi bor ikke så langt herfra i nærheden af Vildmosen. Dér ligger vores hytte i skyggen af to gamle elletræer. Mosetroldene bor ude i mosen. Vi møder dem af og til, når de færdes i skoven. Ellers har vi ikke haft noget med dem at gøre. Ikke før i går. Vi ...”

”Uh! Jeg kan blive så gal, når jeg tænker på det!”
afbrød Kvæde hende.

”Men hvad skete der da?” spurgte Ena
utålmodigt.

”Det kommer jeg til,” sagde Hyld. ”Vi er ved at
samle forråd til vinteren, og ...”

”Allerede?” udbrød Kry. ”Der er da længe til
vinter.”

”Det er altid godt at være i god tid,” sagde Hyld.

”Vi har bøtter fulde af bær, tørrede svampe, røget fisk og meget andet godt. Men ...”

”Men i går kom der fire mosetrolde,” sagde Kvæde. ”De tog uden videre vores ting! Jeg spurgte dem, hvad de bildte sig ind. Og ved I, hvad de svarede? At vi bare skulle holde kæft. Ellers ville de tæve os gule og blå. De tog så meget af vores forråd, som de kunne slæbe. Så lo de højt og forsvandt med det.”

”Nej, hvor strengt!” sagde Kry.

”Vi var bange for, at de ville vende tilbage og hugge resten,” sagde Hyld. ”Så vi bar det hele herover i hulen og gemte os.”

Langs hulens vægge stod en masse kurve og spande. En kurv var væltet under slagsmålet, og de modne æbler lå spredt på gulvet.

”Lige pludselig kom I to så,” sagde Kvæde. ”Vi troede, at troldene havde fundet frem til os. Det var mere, end jeg kunne tage.”

”Jeg forstår det ikke,” sagde Ena. ”At mosetrolde kan finde på at optræde som røvere.”

”Du må stoppe dem,” sagde Kry. ”Du er jo Storskovens vogter.”

Ena nikkede.

”Ja,” sagde hun. ”Det er mit ansvar, at alle her i skoven kan leve i fred. Jeg tager over til mosetrolde med det samme. De fire bøller skal have at vide, at de er helt galt på den. Og I to skal have jeres mad tilbage.”

”Hvis mosetrolde da ikke allerede har spist det hele,” sagde Kry.

”Spist det?!” udbrød Kvæde. Han var så vred, at han hoppede op og ned. ”Det er altså bare for meget!”

